

25 05 2020

Lublin, dnia 20 maja 2020 r.

Znak: ZOA-VIII.7721.23.2017

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania (tekst jednolity w Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.), zwanej dalej k.p.a. w związku z art. 80 ust. 2 pkt 2 oraz art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity w Dz. U. z 2019 r. poz. 1186 ze zm.), - po rozpatrzeniu odwołania Stowarzyszenia „Nad Piwonią”, od decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z dnia 9 czerwca 2017 r., znak: PINB.7355/C/10/2013, odmawiającej uchylecia decyzji PINB w Parczewie z dnia 17 sierpnia 2012 r., znak: PINB.7355/P/2/2012, zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych polegających na budowie inwestycji: biogazownia o mocy 1,2 MW, zlokalizowanej na działkach nr 409 i 410 położonych w msc. Koczergi, gm. Parczew, zrealizowanej przez DGM Sp. z o. o., Wierzbówka 38, 21-200 Parczew,

- uchylam zaskarżoną decyzję w całości i orzekam:

1. Na podstawie art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a., uchylam decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z dnia 17 sierpnia 2012 r., znak: PINB.7355/P/2/2012, zatwierdzającą projekt budowlany zamienny i udzielającą pozwolenia na wznowienie robót budowlanych polegających na budowie inwestycji: biogazownia o mocy 1,2 MW, zlokalizowanej na działkach nr 409 i 410 położonych w msc. Koczergi, gm. Parczew realizowanej przez DMG Sp. z o.o., Wierzbówka 38, 21-200 Parczew.
2. Na podstawie art. 51 ust. 5 Prawa budowlanego nakazuję DMG sp. z o. o. Wierzbówka 38, 21-200 Parczew, rozbiórkę „biogazowni” o mocy 1,2 MW, zlokalizowanej na działkach nr 409 i 410 położonych w msc. Koczergi, gm. Parczew realizowanej przez DMG Sp. z o.o., Wierzbówka 38, 21-200 Parczew w skład której wchodzi:
  - plac do składowania substratów,
  - waga najazdowa,
  - obudowa ujęcia wody,
  - budynek socjalno-biurowy z zapleczem technicznym i zbiornikiem nieczystości,
  - budynek przygotowania substratów wraz ze zbiornikami zasypowym, zbiornikiem na czystą wodę, wodę odzyskaną z kompostu pofermentacyjnego i zbiornikiem zapasowym,
  - budynek separatora wraz z placem do składowania pofermentu suchego,
  - cztery sztuki zbiorników na wodę pofermentacyjną,
  - budynek kontenerowy agregatu kogeneracyjnego,
  - transformator w kontenerze,
  - moduł odsiarczania biogazu i pochodnia biogazu (flara),
  - doprowadzone przyłącze energii elektrycznej,
  - wykonane własne ujęcie wody (studnia głębinowa),
  - wykonane instalacje elektryczne, wodociągowe, kanalizacyjne i deszczowe, ciepłownicze i gazowe,
  - wykonane utwardzenie dojazdów i dojazd do poszczególnych obiektów.

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 31 października 2019 r., sygn. akt II SA/Lu 305/19, uchylił decyzję Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego

z dnia 22 marca 2019 r., znak: ZOA-VIII.7721.23.2017, w przedmiocie odmowy uchylenia decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego zamiennego i udzieleniu pozwolenia na wznowienie robót budowlanych. W uzasadnieniu w/w rozstrzygnięcia WSA w Lublinie stwierdził, że organ odwoławczy pomimo uchylenia ww. decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 17 sierpnia 2012 r., znak: PINB.7355/P/2/2012, zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych - działając przeciw w trybie wznowieniowym - nie orzekł merytorycznie czyli nie orzekł co do istoty sprawy.

Wobec podnoszonych w powyższym wyroku WSA w Lublinie argumentów oraz faktu, że organ wydając decyzję ma obowiązek opierać się na dowodach obrazujących aktualny stan faktyczny i prawny w dacie wydania decyzji, tut. Organ ustalił, że obecnie dla działki nr ewid. 409 i 410 obręb Koczergi obowiązują ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, uchwalonego uchwałą nr XI/57/2003 Rady Miejskiej w Parczewie z dnia 7 listopada 2003 r.

Rozpatrując sprawę ponownie stwierdzić na wstępie należy, iż stosownie do art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 poz. 2325 ze zm. zwanej dalej p.p.s.a.) ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie.

Przepis art. 153 p.p.s.a. ma charakter bezwzględnie obowiązujący co oznacza, że ani organ administracji publicznej ani sąd orzekając ponownie w tej samej sprawie nie mogą nie uwzględnić oceny prawnej i wskazań wyrażonych wcześniej w orzeczeniu sądu, gdyż są nimi związane. Organ administracji rozpoznający sprawę ponownie nie może dokonać interpretacji przepisów w sposób odmienny, niż wynikający z orzeczenia sądu. Nie może też oceniać prawidłowości rozstrzygnięcia sądu. Obowiązek podporządkowania się ocenie prawnej wyrażonej w wyroku sądu administracyjnego ciąży na organie administracji oraz sędzi, może być wyłączony tylko w przypadku istotnej zmiany stanu prawnego lub faktycznego po wydaniu orzeczenia lub po wzruszeniu wyroku. Orzeczenie sądu administracyjnego wywiera zatem skutki wykraczające poza zakres postępowania sędziowsko-administracyjnego, a jego oddziaływaniem objęte jest także przyszłe postępowanie administracyjne w sprawie (zob. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt II SA/Gd 168/15 wyrok WSA w Olsztynie z dnia 16 czerwca 2009 r., sygn. akt II SA/Ol 443/09, wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 stycznia 2009 r., sygn. akt I SA/Wa 1570/08).

Skutkiem wyroku sądu administracyjnego jest więc zakaz formułowania nowych ocen prawnych, sprzecznych z wyrażonym wcześniej przez sąd administracyjny poglądem. W konkretnej sprawie administracyjnej organ jest związany wykładnią dokonaną przez sąd, bez względu na własne poglądy prawne czy poglądy prawne wyrażone w orzeczeniach sądowych w innych sprawach. Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, że WSA w Lublinie w wyroku z dnia 18 września 2018 r., sygn. akt II SA/Lu 591/18, podniósł, iż w ponownie prowadzonym postępowaniu organ drugiej instancji, związany oceną prawną zawartą w uzasadnieniu tego wyroku, rozstrzygnie merytorycznie w przedmiocie wznowienia postępowania zakończonych decyzją organu pierwszej instancji.

W przedmiotowej sprawie wznowienie postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 i 5 k.p.a. zakończonych decyzją Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z dnia 17 sierpnia 2012 r., znak: PINB.7355/P/2/2012 w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego zamiennego i udzielenia pozwolenia na wznowienie robót budowlanych, jest skutkiem wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt II SA/Lu 1062/12. Powyższym wyrokiem uchylono bowiem postanowienie Lubelskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 11 października 2012 r., znak: ZOA-XV.7721.40.2012 oraz postanowienie PINB w Parczewie z dnia 28 sierpnia 2012 r., znak: PINB.7355/P/2/2012, w przedmiocie odmowy dopuszczenia Stowarzyszenia „Nad Pivonią” do udziału na prawach strony w powyższej sprawie.

Co więcej Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 29 listopada 2016 r., sygn. akt II SA/Lu 946/16, uchylającym decyzję LWINB z dnia 18 lipca 2016 r., znak: ZOA-XV.7721.14.2016 oraz decyzję PINB w Parczewie z dnia 22 lutego 2016 r., znak: PINB.7355/C/10/2013, w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na wznowienie robót budowlanych w przedmiotowej sprawie stwierdził, iż rozpoznając ponownie sprawę organy obu instancji, wezmą pod uwagę to, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt II SA/Lu 369/14, stwierdził nieważność uchwały Rady Miejskiej w Parczewie z dnia 3 września 2010 r., nr XLVIII/299/2010, w przedmiocie zmiany w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Z uzasadnienia tego wyroku wynika niewątpliwie, że wyeliminowane zostały z obrotu prawnego – ze skutkiem *ex tunc* – zapisy planu miejscowego zezwalające na realizację biogazowni w msc. Koczergi, gm. Parczew.

Należy zauważyć, iż w postępowaniu w sprawie wznowienia postępowania dopuszczalne jest wyłącznie rozstrzygnięcie tożsamej pod względem podmiotowym, przedmiotowym i podstawy prawnej sprawy administracyjnej rozstrzygniętej decyzją ostateczną (zob. B. Adamiak [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks...*, s. 808; podobnie M. Jaśkowska [w:] A. Wróbel, M. Jaśkowska, *Kodeks...*, s. 989). Warto jednak podkreślić, że tożsamość sprawy administracyjnej nie zawsze będzie implikować pełną identyczność wszystkich jej elementów w porównaniu ze stanem istniejącym w chwili wydania poprzedniej decyzji. Znajdzie tu bowiem zastosowanie zasada, w chwili orzekania. O ile z punktu widzenia przyczyn wznowienia postępowania (sprawa weryfikacyjna) liczyć się mogą tylko fakty nowo odkryte, o tyle przy ponownym orzekaniu co do istoty sprawy administracyjnej nie ma przeszkód, aby były uwzględnione również fakty nowe. Ponowne rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, niezbędne wobec uchylecia poprzedniej decyzji ostatecznej, właściwie nie ma już nic wspólnego z nadzorem, jest działaniem merytorycznym, czynieniem użytku z kompetencji jurysdykcyjnej (zob. Knysiak-Sudyka Hanna (red.), *Kodeks postępowania administracyjnego 2019 - Komentarz*, wyd. II LEX).

W postępowaniu wznowionym dotyczącym pozwolenia na budowę należy uwzględnić zmianę stanu prawnego polegającą na stwierdzeniu nieważności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, będącego wcześniej podstawą do udzielenia pozwolenia na budowę. W myśl art. 149 § 2 k.p.a.: „Postanowienie stanowi podstawę do przeprowadzenia przez właściwy organ postępowania, co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy”. Z kolei art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. stanowi, iż organ administracji publicznej po przeprowadzeniu wznowionego postępowania określonego w art. 149 § 2 wydaje decyzję, w której uchyla decyzję dotychczasową, gdy stwierdzi istnienie podstaw do jej uchylecia na podstawie art. 145 § 1, art. 145a lub art. 145b, i wydaje nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy. "Rozstrzygnięcie o istocie sprawy" obejmuje stan faktyczny i prawny istniejący w dacie wydawania orzeczenia. W przeciwnym wypadku należałoby przyjąć, że postępowanie wznowione ogranicza się wyłącznie do oceny wpływu przyczyny wznowienia na prawidłowość wydanej wcześniej decyzji ostatecznej.

Jak wskazuje M. Jaśkowska (Art. 149. W: Komentarz aktualizowany Kodeksu postępowania administracyjnego. LEX, 2018, teza V pkt 1 i 2): "W odniesieniu do przepisów prawa materialnego zasadą jest powrót sprawy do odpowiedniego stadium postępowania zwykłego. Organ stosuje więc co do zasady te przepisy prawa materialnego, które obowiązują w chwili orzekania, chyba że istnieją przepisy intertemporalne (por. wyrok NSA z 22 maja 2007 r., I GSK 1614/06, zgodnie z którym wszczęcie postępowania w trybie wznowienia postępowania rozpoczyna nowe postępowanie administracyjne w stosunku do postępowania zwykłego. W konsekwencji organ, wydając nową decyzję – po wznowieniu postępowania – powinien uwzględnić zmiany dokonane w regulacji prawnej). Zgodnie z wyrokiem WSA w Warszawie z 30 listopada 2010 r., sygn. akt VII SA/Wa 1649/10, istotą wznowionego postępowania i uchylecia dotychczasowej decyzji ostatecznej jest powrót sprawy do odpowiedniego stadium zwykłego postępowania instancyjnego. Nową decyzję, rozstrzygającą o istocie sprawy, wydaje się, jak gdyby sprawa nie była w danej instancji rozstrzygana".

Podobne stanowisko zajmuje w komentarzu do art. 149 T. Kielkowski (Art. 149. W: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Wolters Kluwer, 2015, teza 8): "We wznowionym postępowaniu organ administracji nie będzie też związany ustaleniami faktycznymi, na podstawie których wydana była decyzja dotychczasowa, ani dokonaną ongiś oceną dowodów (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 22 lipca 2011 r., II SA/Gl 235/11). Ograniczenie rozpoznania sprawy do granic, jakie zakreśla przyczyna wznowienia, nie zostało przewidziane w art. 149 § 2 i chyba nie jest to wynikiem niedopatrzania ustawodawcy" (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II SA/Kr 1294/16).

W orzecznictwie sądowo-administracyjnym został wyrażony pogląd, iż okoliczność wyeliminowania z obrotu prawnego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie może stanowić przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji wydanych na jego podstawie, lecz stanowi jedynie podstawę do wznowienia postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 8 k.p.a." (wyrok NSA z dnia 29.06.2012 r., sygn. akt II OSK 613/11).

Warto zauważyć, że punktem wyjścia tego poglądu jest art. 147 § 2 p.p.s.a., zgodnie z którym rozstrzygnięcia w sprawach indywidualnych, wydane na podstawie aktów prawa miejscowego, których nieważność została stwierdzona wyrokiem sądu administracyjnego, podlegają wzruszeniu w trybie określonym w postępowaniu administracyjnym albo w postępowaniu szczególnym. Przepis ten nie precyzuje, o jaki tryb chodzi, wobec czego można hipotetycznie rozważać wznowienie postępowania, stwierdzenie nieważności decyzji czy też zmianę lub uchylenie decyzji w trybie fakultatywnym (por. ustalenia na gruncie art. 24 ust. 3 ustawy o NSA z dnia 11 maja 1995 r. poczynione przez B. Adamiak, Nieważność aktu prawa miejscowego a wadliwość decyzji administracyjnej, PiP 2002/9, s. 21; zob. też D. Dąbek, Prawo miejscowe samorządu terytorialnego, Bydgoszcz–Kraków 2003, s. 399; E. Śladkowska, Wydanie decyzji administracyjnej bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa w ogólnym postępowaniu administracyjnym, Warszawa 2013, s. 163)

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, że Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Parczewie dokonał błędnej oceny zapisów obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dla terenu na którym zlokalizowana jest przedmiotowa biogazownia, co na obecnym etapie prowadzonego postępowania obliguje tu. Organ do uchylenia wydanego rozstrzygnięcia w całości i orzeczenia co do istoty sprawy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie prawomocnym wyrokiem z dnia 22 lipca 2014 r. sygn. akt II SA/Lu 369/13, stwierdził nieważność uchwały Rady Miejskiej w Parczewie z dnia 3 września 2010 r., nr XLVIII/299/2010, w przedmiocie zmiany w miejscowym planie zagospodarowania. W uzasadnieniu przywołanego wyroku skład sędziowski wskazał: „*Skoro zatem Rada Miejska w Parczewie zamierzała dopuścić do lokalizacji na określonych działkach w miejscowości Koczergi biogazowni rolniczej, to w pierwszej kolejności powinna w odrębnym postępowaniu wprowadzić stosowne zmiany w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Parczew, do których społeczeństwo miałoby prawo się odnieść w odpowiednim trybie, a dopiero następnie zmienić plan miejscowy. Naruszenie tej kolejności czyni natomiast zaskarżoną uchwałę niezgodną z prawem. W niniejszej sprawie naruszenie przez Radę Miejską w Parczewie określonej w art. 17 u.p.z.p. procedury planistycznej wynikało również z faktu, iż zmiana umożliwiająca lokalizację spornej biogazowni na terenie wsi Koczergi, została – na skutek uwzględnienia uwag inwestora – zamieszczona w projekcie planu miejscowego już po odbytej w dniu 19 lipca 2010 r. publicznej dyskusji. Taka kolejność zdarzeń – jak trafnie określił to NSA – utrudniła społeczności lokalnej wywarcie wpływu na ostateczny kształt uchwały normującej sposób zagospodarowania nieruchomości wsi Koczergi.*

Wyrokiem z dnia 29 września 2016 r. sygn. akt. II OSK 3205/14, Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną od powyższego wyroku WSA w Lublinie.

Należy zauważyć, iż stwierdzenie nieważności uchwały rady gminy wywołuje skutki od chwili podjęcia tej uchwały (ex tunc), co oznacza, że przyjmuje się stan, jakby uchwała nigdy nie została podjęta (por. wyrok NSA z dnia 27 września 2007 r., II OSK 1046/07, Lex nr 384291).

Zgodnie z art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (Dz. U z 2020 r. poz. 293) jest aktem prawa miejscowego. Akty prawa miejscowego zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP, są źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je ustanowiły.

Natomiast zgodnie z treścią art. 51 ust. 4 Prawa budowlanego po upływie terminu lub na wniosek inwestora organ nadzoru budowlanego sprawdza wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 i wydaje decyzję w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i pozwolenia na wznowienie robót budowlanych albo – jeżeli budowa została zakończona – o zatwierdzeniu projektu budowlanego zamiennego. W decyzji tej nakłada się obowiązek uzyskania decyzji o pozwoleniu na użytkowanie. **A zatem rozważając możliwość zatwierdzenia projektu budowlanego w oparciu o art. 51 ust. 4 lub wydania jednej z decyzji określonej w art. 51 ust. 5 Prawa budowlanego organ zobligowany jest m.in. do sprawdzenia, czy projekt ten jest zgodny z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.** W tym zakresie ma bowiem odpowiednie zastosowanie art. 35 ust. 1 Prawa budowlanego co do stwierdzonych istotnych odstępstw (zob. wyrok NSA z dnia 26 maja 2017 r., sygn. akt II OSK 2468/15).

Stosownie do przepisu art. 35 ust 1 pkt 1 Prawa budowlanego decyzja o pozwoleniu na budowę może być wydana po stwierdzeniu zgodności projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu. Zapisy planu zagospodarowania przestrzennego stanowią więc w istocie jedną z podstaw prawnych decyzji o zatwierdzeniu projektu i udzieleniu pozwolenia na budowę. **W przypadku stwierdzenia nieważności uchwały o miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ta podstawa odpada, a weryfikacja zgodności zatwierdzonego projektu budowlanego i udzielonego pozwolenia na budowę z planem miejscowym jest niemożliwa. Skoro stwierdzenie nieważności rodzi skutki ex tunc, to przyjąć należy, że o takiej zgodności nie mogło być w ogóle mowy.**

Orzeczenie sądu administracyjnego stwierdzające nieważność aktu prawa miejscowego rodzi określone skutki prawne. Stosownie do art. 147 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm.) rozstrzygnięcia w sprawach indywidualnych, wydane na podstawie uchwały lub aktu, o których mowa w § 1 podlegają wzruszeniu w trybie określonym w postępowaniu administracyjnym albo w postępowaniu szczególnym.

W związku z powyższym z pewnością w postępowaniu wznowionym dotyczącym pozwolenia na budowę należy uwzględnić zmianę stanu prawnego polegającą na stwierdzeniu nieważności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, będącego wcześniej podstawą do udzielenia pozwolenia na budowę.

Wobec faktu, iż stwierdzenie nieważności decyzji zmieniającej powoduje przywrócenie do życia pod względem prawnym decyzji podstawowej (zmienionej), w przedmiotowej sprawie obecnie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, zatwierdzony pierwotną Uchwałą Rady Miejskiej w Parczewie z dnia 7 listopada 2003 r., nr XI/57/2003, ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego nr 203, zgodnie z którym teren na którym została zrealizowana przedmiotowa „biogazownia” obejmujący działki nr ewid. 409 i 410 położone w msc. Koczergi przeznaczony jest pod uprawy rolne bez prawa zabudowy. Przedłożony projekt budowlany winien być zgodny z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wskazuje na to treść art. 35 Prawa budowlanego.

Postępowanie naprawcze jest dwuetapowe i wydanie decyzji na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego nie kończy tego postępowania, lecz je dopiero zaczyna. Obowiązek sporządzenia i przedstawienia projektu budowlanego zamiennego, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego obejmuje również doprowadzenie dotychczas wykonanych robót budowlanych do zgodności z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, obowiązującego w dacie wydania decyzji nakładającej ten obowiązek.

Z brzmienia art. 51 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego wynika, że nałożone na tej podstawie obowiązki na inwestora, właściciela lub zarządcę obiektu budowlanego, mają na celu doprowadzenie wykonywanych (wykonanych) robót budowlanych do stanu zgodnego z prawem.

Jak już wyżej wykazano plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego, zaliczanym do źródeł powszechnie obowiązującego prawa (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP), a więc nie ma więc żadnych powodów, aby dokonując wykładni art. 51 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego w którym mowa o doprowadzeniu wykonywanych (wykonanych) robót budowlanych do stanu zgodnego z prawem, wyłączać z tego doprowadzenie do zgodności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Jednak ocena tego, czy wykonane roboty budowlane są zgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, czy przedstawiony projekt budowlany zamienny pozwala na taką ocenę, będzie miała miejsce w następnym etapie postępowania naprawczego, regulowanym ust. 4 i 5 art. 51 Prawa budowlanego.

Niewykluczone jest więc i to, że brak zgodności wykonanych robót budowlanych z miejscowym planem może spowodować sankcje przewidziane w ust. 5 art. 51 Prawa budowlanego (decyzja nakazująca zaniechanie dalszych robót budowlanych bądź rozbiórkę obiektu lub jego części, bądź doprowadzenie obiektu do stanu poprzedniego).

W rozumieniu art. 51 ust. 5 Prawa budowlanego niewykonanie "w terminie obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3", może także oznaczać sporządzenie i przedstawienie projektu budowlanego zamiennego niezgodnego z ustaleniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Tak więc ocena, czy wykonane roboty budowlane są zgodne z obowiązującym planem miejscowym, powinna nastąpić po przedstawieniu przez inwestora projektu budowlanego zamiennego, a nie przed wydaniem decyzji na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 2016 r., o sygn. akt II OSK 3349/14).

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, że analizując treść zaskarżonej decyzji nie można podzielić stanowiska organu I instancji, że projekt budowlany zamienny przedłożony przez inwestora – DGM Sp. z o. o., Wierzbówka 38, 21-200 Parczew, jest zgodny z obecnie obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego gminy Parczew.

Organ I instancji naruszył art. 107 § 1 i 3 k.p.a., zgodnie z którym decyzja powinna zawierać m.in. uzasadnienie faktyczne i prawne. Pierwsze z nich powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, drugie zaś wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Uzasadnienie decyzji, stanowi integralną część orzeczenia i jego zadaniem jest wyjaśnienie podjętego przez organ rozstrzygnięcia. Z uzasadnienia wynikać ma ocena faktów, ocena prawa i ich subsumpcja jak też ocena celów i skutków rozstrzygnięcia. W uzasadnieniu powinno znaleźć się pełne, a nie szczątkowe, odzwierciedlenie i ocena zebranego materiału dowodowego oraz wyczerpujące wyjaśnienie przesłanek dokonanego rozstrzygnięcia. Powinno ono przekonywać co do prawidłowości oceny stanu faktycznego i prawnego, jak i co do zasadności treści orzeczenia (zob. wyrok WSA w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2009 r. o sygn. akt VIII SA/Wa 696/08).

W ocenie organu odwoławczego zaskarżona decyzja tych wymogów nie spełnia.

Organ I instancji w uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia stwierdził, iż „obecne zapisy planu dla tego terenu wskazują, iż na terenach upraw polowych i upraw ogrodniczych wyklucza się lokalizację nowych obiektów i urządzeń budowlanych poza istniejącymi siedliskami rolnymi z wyłączeniem dróg i urządzeń infrastruktury technicznej, ale jednocześnie dopuszczają lokalizację nowych obiektów związanych ze specjalistyczną produkcją rolną. Jednak podnieść należy, że przedmiotowa „biogazownia” została zrealizowana w sposób zgodny z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, obowiązującego w okresie ubiegania się inwestora o pozwolenie na budowę, dopuszczającego możliwość realizacji takiej inwestycji, a także obowiązującego w czasie prowadzonego postępowania naprawczego przez organ nadzoru budowlanego.”

Stwierdzić należy, że wydane dotychczas wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt II SA/Lu 1072/17, z dnia 18 września 2018 r., sygn. akt II SA/Lu 591/18 oraz z dnia 31 października 2019 r., sygn. akt II SA/Lu 305/19, obligują tut. Organ do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Wskazać należy, iż z uwagi na przepisy zawarte w ww. planie miejscowym nie jest możliwe doprowadzenie inwestycji do stanu zgodnego z prawem. Z uwagi na tę okoliczność, jedyną formą uzyskania stanu zgodnego z prawem jest więc nakaz rozbiórki przedmiotowego obiektu budowlanego.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji decyzji.

DECYZJA NINIEJSZA JEST OSTATECZNA.

Na niniejszą decyzję przysługuje uprawnionym prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie za moim pośrednictwem z zachowaniem terminu 30 dni od daty doręczenia decyzji. Skargę należy złożyć w 2 egzemplarzach. Jednocześnie informuję, że stosownie do treści art. 230 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r., Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm. dalej p.p.s.a.) od pism wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym w danej instancji pobiera się wpis stosunkowy lub stały. Wpis stosunkowy pobiera się w sprawach, w których przedmiotem zaskarżenia są należności pieniężne. W innych sprawach pobiera się wpis stały. Stosownie do treści § 2 pkt 3 Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi z dnia 16 grudnia 2003 r. (Dz.U. Nr 221, poz. 2193), w sprawach skarg z zakresu budownictwa i architektury, nieobjętych wpisem stosunkowym, wnosi się wpis stały w wysokości 500 zł. Stosownie do treści art. 243 p.p.s.a., stronie może być przyznane prawo pomocy, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Stosownie do treści art. 244 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Powyższe oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie sądu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

WOJEWÓDZKI INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO
W LUBLINIE

Dariusz Balwierz
mgr inż. Dariusz Balwierz

Otrzymują: